

Seurasynergiaa?

Kotikaupungissani on yksi taitoluisteluseura. Sen riveistä löytyy harrastajia polvenkorkuisista aikuisiin. Osa heistä kilpailee, osa luistelee harrastukseen Kyseisen seura lipun alla on jo vuosikausia luistellut myös yksi tämän hetken menestyneimmistä naistaitoluistelijoistamme, ja tämän sympaattisen tähden perässä moni pikkutyttö on löytänyt luistelu-harrastuksen. Taitoluistelun EM-kisoissa Helsingissä koko iloinen kannustusjoukko oli pukeutunut samanlaisiin fleecepusakoihin. Heitä ei voinut olla huomaamatta.

Ratsastusseuroja sen sijaan löytyy 50 kilometrin säteeltä yli kymmenen, ja tuntuu siltä, että lisää perustetaan jatkuvasti. Yksi on erikoistunut kouluratsastukseen, toinen lännenratsastukseen, useimmat yrittävät tarjota jokaiselle jotakin. Lähes kaikilla alueemme ratsastuskouluilla on omat seuransa, jopa muutamalla yksityistallilla omansa.

Kuvio tuntuu järjettömältä. Samaan aikaan kun harrastuskenttä pirstaloituu, alkaa seuratoiminnassa tulla jaksaminen vastaan. Monessa seurassa järjestetään enää pakolliset kokoukset ja muutamat tallikisat pitkin hampain. Todelliset kehitysajatukset, yhteiset opintomatkat ja kiinnostavat koulutukset jäävät toteuttamatta. Isompia kisoja jaksetaan tuskin edes ajatella. Ja niitä juuri lajin kannalta tarvittaisiin.

Mitä jos meilläkin olisi lajissamme yksi iso seura, jonka alla erilaiset alajaostot – esteratsastajat, kouluratsastajat, lännenratsastajat, vikeltäjät, tätiratsastajat, junioriporukka – toimisivat? Synergiaetuja ei käy kiistäminen.

Ensinnäkin meillä ainakin olisi rutkasti enemmän sitä kaivattua talkooporukkaa. Kisajärjestelyt eivät aina nojaisi yksien ja samojen henkilöiden harteilla, ja vastaavasti uudet, innokkaat talkoolaiset pääsisivät harjoittelemaan hommaa konkareiden kanssa yhdessä. Kukaan ei olisi korvaamaton, vaan jokaisella estetuomarilla, tulospalveluvastaavalla ja kisakuuluttajalla olisi olemassa varamiehiä. Voisimme hankkia yhden kisakaluston, jotka siirrettäisiin tarpeen mukaan sinne, missä kisat pidetään. Alueen kilpailukalenteri suunniteltaisiin yhteistuumin niin, ettei harmittavia päällekkäisyyksiä pääsisi sattumaan.

Lajin kehittäminen ja alueellinen yhteistyö saisivat myös aivan uutta pontta. Seuratyön ydinhän on juuri siinä, että ideoidaan, suunnitellaan ja tehdään yhdessä. Isossa seurassa ei olisi pakko keskittyä yhden suunnan eteenpäinviemiseen, vaan voitaisiin todella toteuttaa jokaiselle jotakin -ideologiaa. Kaikki meistä eivät kilpaille. Mitä konkreettista kivaa seura voisi tarjota heille jäsenmaksunsa vastineeksi? Junnutoimintaakin olisi mukava kehittää isolla porukalla. Jäsenasiat ja muu paperinpyöritys voitaisiin hoitaa keskiteysti. Porukalla saattaisimme saada aikaan jopa muutaman avustushakemuksen.

Isona seurana olisimme nimittäin jo vakavasti otettava joukko. Yli tuhannen harrastajan porukka on kaupungin ja muiden erilaisia rahallisia tukia myöntävien tahojen silmissä huomattavan kokoinen sakkii, jota ei voi ohittaa olankohautuksella. Kenties saisimme yhteistuumin aikaan näkyvyyttä, jollaista luisteluseurakin on saavuttanut. Meitä ei voisi olla huomaamatta.

KATI VALJUS

- ★ uutisia
- ★ tuoreita kilpailutuloksia
- ★ käyttäjien oma kuvagalleria

- ★ vilkas keskustelupalsta
- ★ myynti-ilmoituksia
- ★ laaja linkkilista

www.ratsastus.net